PUTEREA CELOR 40 DE LITURGHII ŞI PARASTASE

Din învăturile părintelui Cleopa

Editie îngrijită de Preot Nicolae STATE-BURLUŞI

Râmnicu Vâlcea - 2005

Înainte vreme, când încă nu se ştia puterea celor 40 de Liturghii, lumea făcea pentru cei răposaţi câte 20, alţii câte 30 de Liturghii. Dar s-a descoperit că sunt mai puternice 40 de Liturghii decât 30. Si cum a fost?

> **Un preot bătrân dintr-un sat avea peste 80 de ani. El, săracul, nu mai putea sluji. A măritat o fată a lui, iar ginerele rămăsese în locul lui la parohie. Poporul avea evlavie la preotul bătrân, dacă l-a cunoscut, pentru că pe atâţia i-a botezat şi i-a şi cununat şi pe alţii i-a şi înmormântat; îl ştiau drept părintele satului, că era de mult timp acolo. Oamenii aveau evlavie la bătrân. Se mai duceau la spovedit, la citit, să le mai spună un cuvânt, şi tânărul era bucuros că bătrânul mai poate face ceva, de-l ajută pe el.**

Dar pe preotul bătrân îl dureau picioarele, căci era bolnav de reumatism. Acum la bătrâneţe reumatismul îşi arată puterea, pe măsură ce slăbeşte omul tot mai tare. Şi i se umflaseră picioarele. Acolo în satul acela era un feredeu, o baie, care avea apă sărată, ce făcea bine la reumatism, la diferite boli.

Baia aceasta era într-o grădină mare, cu o livadă frumoasă.

Şi preotul ducându-se acolo să facă baie, se ducea cu nădejdea în Dumnezeu, că aşa-i datoria preotului şi a călugărului şi a creştinului când călătoreşte, mai ales singur, să zică rugăciuni pe drum. Zicea rugăciuni de acasă până ajungea în grădină.

Când ajungea acolo în grădină, întâlnea un tânăr plângând şi văitându-se foarte tare, dar care nu vorbea. Si mergea tânărul acesta cu preotul la baie şi arăta multă dragoste să-l ajute pe preot. Preotul bătrân, cât stătea în baie zicea rugăciuni, că el ştia rugăciuni multe pe de rost.

Când ieşea din baie, tânărul acela iar venea plângând. Plângea într-una. Ştergea picioarele preotului, îl încălţa, îi dădea haina şi-l petrecea plângând. Acuma bietul preot, văzând pe tânărul acesta că plânge, îl întreabă: "Tinere, de ce plângi?" Iar el nu grăia nimic. Atunci preotul s-a gândit să-i dea bani. Dar acela plângea şi n-a vrut să primească banii. De câte ori venea preotul, găsea pe tânărul ăsta care ieşea de undeva din livadă, că era livadă deasă cu pomi, plângând tare, şi mergea cu el la baie şi îl ajuta până ieşea preotul din grădină, iar el rămânea în grădina aceea.

Atunci, ce s-a gândit preotul? A pus nişte prescuri şi o sticlă de vin curat într-un şervet frumos şi a zis: "Eu am să-i dau prescurile acestea şi o sticlă de vin, poate acestea le va primi, că tare mult bine îmi face omul acesta".

Când a ajuns preotul, l-a întâlnit iar plângând. A mers la baie, acela iar l-a ajutat, şi când să iasă pe poartă, preotul zice:

- Ia legătura asta cu prescuri şi o sticlă de vin, să le mănânci, că le-am blagoslovit eu.

Atunci a vorbit tânărul acela:

- Oh, părinte, oh! Dacă ai şti cine sunt eu, nu mi-ai da prescuri să mănânc. Vai şi amar de mine!

Si atunci s-a speriat preotul:

- Dar cine eşti tu, fiule? De ce n-ai vorbit până acum, că de atâtea ori am venit eu în grădina asta şi tare mult m-ai ajutat?

- Oh, părinte sfinte, dacă ai sta sfinția ta în grădina asta şi în baia asta toată viața, mare bine mi-ai face mie!

- Dar de ce?

- Că numai sfinția ta când vii în grădina asta şi cât stai în baie zici rugăciuni, şi numai atât pot sta şi eu în grădina asta a mea.

Bătrânul când făcea baie se ruga şi zicea: "Doamne, pomeneşte şi iartă păcatele aceluia care a făcut baia aceasta", fiindcă era gratuită şi avea toate cele de nevoie.

- Dar unde eşti tu?

- Eu sunt în iad!

- Dar cine eşti tu?

- Eu sunt proprietarul acestei grădini. Grădina aceasta cu pomi a fost a mea şi baia aceasta am zidit-o pe cheltuiala mea şi am lăsat-o în folosul comunei, dar am murit în floarea vârstei, cu păcate grele şi m-am dus în iad. M-am mărturisit eu, dar degeaba, că n-am avut vreme când face canon. Si iată, părinte sfinte, sunt 80 de ani de când mă muncesc în iad. Si când intri tu, părinte sfinte, în grădina asta şi te rogi, îngerul Domnului vine si mă scoate din foc. Si toți care stau în baie, numai răutăți fac, si nu se gândesc la Dumnezeu. Iar dumneata şi când stai în baie şi când intri în grădină, intri cu rugăciunea. Asta dreptate mi-a făcut Dumnezeu, că trimite pe îngerul Domnului şi mă ia din foc, "cât va sta preotul în baie şi în grădină, pentru rugăciunile lui, fiindcă se foloseşte şi preotul, tu să stai în grădina ta". De aceea am spus, părinte sfinte, dacă ai sta mata în grădina asta până la sfârşitul vieții, atâta stau eu afară din iad. Cum pleci mata, mă răpeşte îngerul Domnului si mă duce înapoi la munci.

Şi s-a speriat preotul. Şi a întrebat:

- Cum te cheamă, frate?

- Ioan mă cheamă.

- Da? Frate Ioane, şi cum pot eu să te ajut?

- O, părinte, mare putere au preoții de la Dumnezeu! Multe suflete scot preoții din iad.

- Dar cu ce?

- Dacă vrei, părinte sfinte, nu-mi da prescuri să mănânc, că eu sunt duh, eu mă arăt ție aşa, dar eu nu-s cu tot cu trupul aici. Eu nu pot mânca şi bea acuma. Dacă vrei, ia prescurile şi vinul şi să faci pentru mine, părinte sfmte, 40 de Liturghii să mă scoți din foc, că dacă mă ajuți, mare plată ai să ai în ziua judecății, în ziua cea mare.

Şi cum a zis aşa, cum era cu preotul de vorbă în grădină, n-a mai văzut nimic preotul. I-au țiuit preotului urechile, s-a speriat, a rămas în grădină şi a început a plânge: "Doamne, Doamne, cum mi-ai adus un suflet din iad ca să vorbească cu mine şi să-mi arate puterea celor 40 de Liturghii!" Până atunci se făceau 30 de Liturghii, cum am spus.

Atunci preotul a venit acasă plângând. Şi l-a văzut ginerele şi fiică-sa, şi l-a întrebat:

- Ce ai, tată, că eşti mâhnit?

Ştii, omul se cunoaşte.

- Dragul tatii, ce să am? Sunt supărat. Mă cam dor picioarele; de-acum văd că mi se apropie sfârşitul meu. Uite, măi băiete, ce vreau să fac. Eu, fiindcă am fost preot 60 de ani în comuna asta, vreau să mă duc pregătit din lumea asta. Să-mi dai voie să slujesc 40 de zile Sfânta Liturghie.

- Cine?

- Eu.

- N-ai să poți, tată! Vezi, mata de-abia te duci.

- Cum va vrea Dumnezeu.

- El a vrut să slujească; să se ostenească el.

Şi atunci s-a minunat.

- Dacă ai să poți, tată! Am să te mai ajut şi eu. Dar dacă poți mata, noi te lăsăm să faci.

- Dar nu aşa cum slujiți voi, numai duminica şi în sărbători, eu fac ca la mănăstiri.

Dar nu le-a spus taina ce a grăit acela şi ce-a văzut în grădină. Şi s-a apucat preotul, s-a. pregătit, s-a schimbat, s-a spălat, s-a mărturisit la cel tânăr, că nu poate sluji până nu se mărturiseşte. Si s-au minunat oamenii în satul acela: "Ați auzit o veste? Preotul cel bătrân a zis că înainte de moarte vrea să facă 40 de zile slujbă".

Si trăgeau clopotul la biserică în fiecare zi dascălul şi cântărețul. Oamenii, când auzeau, ziceau: "Hai, măi, că slujeşte preotul bătrân! Asta-i o minune mare!" Dar se minunau toți cât de uşor făcea slujba. Toată rânduiala, şi în fiecare zi Liturghie, că el dacă se împărtăşea cu Preacuratele Taine în fiecare zi, Sfintele îl întăreau. Sfintele Taine sunt şi pentru întărirea trupului, iar preotul slujitor se împărtăşeşte în fiecare zi, când slujeşte. Şi se minunau toți: "Preotul cel bătrân a întinerit! Hai să-l vedeți cum slujeşte, cum cădeşte şi la urmă ține predică si face panahidă si toate". Si oamenii, bucuria lor că a început preotul în fiecare zi să slujească. Aşa se slujea înainte în sat. Mergeau şi ei la biserică.

Si atunci a slujit preotul acesta bătrân vreo 20 de zile. La 20 de zile săracul a venit de la biserică foarte obosit. Si s-a dus în camera lui: "Eu mă odihnesc oleacă. Voi mânca când m-oi scula. Acum nu mi-e foame. M-am împărtăşit cu Sfintele Taine".

Şi preotul bătrân cum era încălțat cu ciubotele, a pus capul să se odihnească. Şi nici n-a adormit bine şi vede un râu mare de foc, de n-avea margine lățimea lui. O mare de flăcări. Şi auzea fel de fel de vaiete şi țipete şi scrâşniri din dinți şi răcnete de disperare şi vedea cum ard oamenii şi cum îi întorc dracii cu furci în flăcări, şi cât de mare e chinul. Si s-a speriat preotul. Când aproape de malul acelui râu de foc, iaca vede pe Ioan al lui. Jumătate era ieşit din flăcări. Şi a început a striga, bătând din palme: "Părinte, părinte, nu mă lăsa. Eu sunt Ioan din grădină! Iată cu Sfintele tale Liturghii, jumătate am ieşit din foc". El făcuse jumătate din slujbe. "Nu mă lăsa, părinte sfinte, fă înainte şi mă scoate, că mare plată ai să ai în ziua judecății!"

Si preotul s-a trezit si n-a mai văzut râul de foc, şi s-a speriat. S-a sculat, şi mai tare s-a îmbărbătat. "Chiar de-oi muri, dar mai fac 20 de Liturghii", a zis bătrânul. A întinerit. Nici nu simțea că-i bătrân. "Ia uite, domnule, ce putere la el!"

Vezi, omul când ia contact cu lumea de dincolo, cât curaj are? Si a făcut bătrânul încă 20 de slujbe; 20 de Sfinte Liturghii. Şi se minunau oamenii: "Măi, să-l întărească Dumnezeu pe părintele nostru, săracul! La 80 si atâția de ani face zi de zi!" - cum a făcut starețu1 meu Liturghii aici până la 82 de ani. Starețul care m-a călugărit pe mine, Ioanichie. Aici se vede şi credința! Credința îl întăreşte pe om.

Şi a făcut încă 20 de liturghii. Si când a ajuns la 40 de zile, la ultima Liturghie, pe când era cu sfântul pocrovăț în mână şi cu sfânta linguriță ca să consume Sfintele, după ce s-au împărtăşit credincioşii, preotul vede deodată intrând în sfântul altar un vultur frumos, cu pene în mii şi mii de culori. Lumea plecase din biserică, pentru că se dăduse anafura. Paracliserul era prin biserică. Şi preotul a strigat:

- Măi, Vasile, ia vino repede încoace! Când a intrat paracliserul şi a văzut vulturul aşa de frumos, grozav s-a minunat. A căzut cu fața la pământ şi a zis:

- Vai, părinte, de unde-i pasărea asta aşa de frumoasă? N-am mai văzut o aşa pasăre!

Si atunci vulturul a început a vorbi:

- Părinte sfinte, eu sunt Ioan. Iată cu Sfintele şi dumnezeieştile tale Liturghii, 40 de Liturghii, m-ai scos din munca iadului. Eu zbor si mă duc la raiul desfătării. Şi să-ți dea ție Dumnezeu plată în ziua cea mare a judecății, că ai scos un suflet din muncile iadului. Să ştii aceasta, că prin mâinile preoților şi prin Sfânta Liturghie multe mii şi mii de suflete în fiecare zi ies din iad, cum am ieşit şi eu. Deci mare este puterea Sfintei Liturghii, dar de acum înainte să nu mai faci 30 de Liturghii, ci 40 de Liturghii.

Şi zicând aceasta, nu l-a mai văzut. Si apoi preotul le-a spus:

- Iată azi am terminat 40 de Liturghii. De acum să vă spun taina de ce am slujit.

Şi le-a spus la ai lui si au scris, că avem în prolog scris. "Scrieți istoria asta, că am văzut-o cu ochii şi am auzit-o cu urechile. Iată cum s-a întâmplat cu mine ... ". Le-a spus de când mergea la baie. Si n-a mai făcut preotul baie la picioare pe urmă, l-a întărit Sfântul Duh. Si a mai trăit preotul trei ani de zile şi după trei ani s-a dus la Domnul.

Şi s-a făcut întâmplarea aceasta în Constantinopol, pe timpul împăratului grecesc Heraclie, împărat foarte credincios, acela ce a scos Sfânta Cruce de la Ierusalim, care a fost robită de perşi. Şi v-am spus aceasta ca să cunoaşteți puterea celor 40 de Liturghii.

*

Dar să vă mai spun o istorioară. Până la anul l054 Franța era ortodoxă, şi Italia; toate țările din lume eram o singură Biserică. Atunci catolicii s-au despărțit de noi. Marea schismă papală când s-au rupt de Biserica noastră pentru anumite reforme pe care le-au făcut.

Franța fiind ortodoxă, un preot din Franța avea un frate militar. Si au avut francezii război cu mauritanii. Mauritanii erau unde este Africa Franceză azi, dincolo de Gibraltar imediat, către Liberia. împărăția maurilor de pe vremuri. Si s-a dus armata franceză să se bată cu maurii dincolo de Gibraltar, în Africa.

Fratele preotului acesta din Franța a mers şi el, era militar într-un regiment. Atunci nu erau tunuri ca acuma şi mitraliere şi avioane şi bombe atomice, atunci se băteau cu săbiile, ca pe vremea lui Ştefan cel Mare, cu sulița, cu arcul, cum era.

Si trecând armata franceză în Mauritania să se lupte, a fost mare război între armatele europene şi cele din Africa. Şi i-au bătut francezii pe mauri, dar au luat maurii mulți prizonieri francezi, pe care i-au dus în țara lor, printre care au luat şi pe fratele acestui preot. Preotul era din Marsilia, portul Franței, care este port la Oceanul Atlantic. Preotul n-a ştiut că fratele său a căzut prizonier, dar a văzut că n-a mai venit şi a întrebat pe ceilalți soldați, când s-a terminat războiul:

- Măi, dar pe fratele meu nu l-ați văzut?

- Părinte, cred că a murit, că a fost mare măcel. Stăteau trupurile pe jos cum stau butucii, aşa luptă a fost, şi cred că a murit şi el, săracul.

Preotul, ca frate al lui, a început să-i facă 40 de Liturghii. Fratele preotului nu era mort, dar era prizonier şi-l țineau în lanțuri într-o temniță, şi erau mai mulți legați acolo.

Preotul făcând Liturghia aici, când era pe la ora 10 din zi, toate lanțurile cădeau de pe fratele preotului, şi rămânea dezlegat. Şi ziceau ceilalți:

- Ce este cu tine? De ce cad lanțurile de pe tine? Faci farmece?

Acela a zis:

- Eu nu ştiu farmece.

- Ei, nu ştii farmece!

Toate lanțurile se rupeau şi cădeau jos în fiecare zi la ora zece, aceia îl legau cu alte lanțuri. A doua zi şi acelea, praf jos. Puneau altele. Praf.

- Măi, mare fermecător!

- Eu sunt creştin. Cred în Hristos. Eu farmece nu ştiu, dar eu cred altceva. Fratele meu este preot în țara mea, în Franța, şi eu cred că el face Liturghii acuma şi scoate părticele pentru mine, crezând că am murit. Şi, că dacă aş fi în iad, şi acolo aş fi dezlegat, nu numai de la voi. Si eu asta cred că se întâmplă, că numai asta închipuie. Dar nici eu nu ştiu de ce.

- Şi cât timp are să se întâmple aşa cu tine?

- Ştiu că la noi se fac 40 de Liturghii. Şi o să vedeți că până la 40 de zile cad lanțurile de pe mine.

- Dar atunci ce-o să se întâmple?

- Nici eu nu ştiu ce-o să se întâmple, dar ştiu că o să scap din mâinile voastre.

- Cum? Nu scapi tu din mâna noastră!

- Eu cred că Dumnezeu mă scotea şi din iad, dacă aş fi fost în iad, pentru cele 40 de Liturghii, cu atât mai mult o să mă scoată din mâna voastră de aici.

- Ai să vezi că te punem noi sub pază atunci!

Şi au numărat aceia şi n-au mai pus lanțuri pe el.

- Degeaba le punem, că la 40 de zile pică toate.

La 40 de zile erau atenți cu toții. Au pus santinele duble la porți şi au pus lanțuri pe el şi pază. „Păziți-l, măi, că auzi că acesta la 40 de zile pleacă de aici!"

Şi cum erau ei în pază deodată au văzut că s-a desfăcut acoperişul temniței în două şi o mână l-a luat de perii capului şi nu l-au mai văzut. Şi unde l-a dus? L-a pus pe prispa casei, la Marsilia, într-o clipă de vreme.

Şi atunci aceia s-au întrebat:

- Ce s-a întâmplat, măi?

- A venit Hristos al lui, căci am văzut o mână. (Ei nu ştiau că era îngerul Domnului). L-a luat dintre noi. Toţi am căzut tremurând. Nu putea nimeni să se ţină pe picioare.

- Şi pe unde?

- Prin acoperişul temniţei, şi temniţa s-a închis apoi.

Acela a spus:

- Vedeţi voi cât de mare-i credinţa creştină? Vezi ce putere are Hristos al lor? Iaca, măi cât l-aţi păzit voi şi l-a luat când a vrut!

Şi preotul când l-a văzut i-a zis:

- Măi, frate, măi, ai venit? Mie mi s-a spus că ai murit. Chiar astăzi am terminat 40 de Liturghii pentru tine şi am scos ultima părticică pentru sufletul tău.

Şi atunci cel scăpat i-a zis:

- Bine ai făcut, frate, că dacă eram în iad, mă scoteai şi de acolo. Dacă am fost pe pământ m-ai scos din temniţă. Să-ţi dea Dumnezeu ţie plată, dar uite cum a fost cu mine.

Şi i-a spus istoria cu lanţurile şi s-a scris şi asta. Aceasta despre puterea celor 40 de Liturghii.

*

S-a mai întâmplat încă şi o altă minune în legătură cu cele 40 de Liturghii. Un stareţ bătrân, ieromonah, avea un ucenic. Dar ucenicul acela nu prea asculta de el. Şi de multe ori îi spunea bătrânul: "Ascultă, fiule, ai să te munceşti veşnic". Şi s-a întâmplat că a murit ucenicul cel neascultător şi l-a văzut bătrânul în iad. Si i-a spus: "Părinte, te rog, fă pentru mine 40 de Liturghii, fiindcă am fost neascultător si rău si te-am amărât. Şi după ce a făcut bătrânul 40 de Liturghii, a venit ucenicul cu un veşmânt îmbrăcat ca soarele şi i-a zis: "Cu sfintele tale rugăciuni, prin mijlocirea pe care ai făcut-o pentru mine, m-am uşurat şi m-am mântuit".

*

Pomenirea morţilor o făceau creştinii demult, la Liturghia Sfântului Iacov: întâia Liturghie care se întocmise încă din vremea celui dintâi episcop al Ierusalimului. În timpul ei se rânduise slujbă specială pentru morţi. Dar mai târziu, rânduindu-se alte slujbe pentru morţi, s-a văzut cât de mare folos aduc cele 40 de panahizi (parastase) pentru răposaţi. S-au descoperit multe taine. Acum să vă mai spun o istorioară despre puterea celor 40 de panahizi.

Pe timpul împăratului Nichifor Focas, pe la anul 963, când s-a făcut Marea Lavră a Sfântului Anastasie în Muntele Athos, acest împărat creştin a avut război cu perşii. Totdeauna imperiul Bizantin cu perşii au avut război, pentru că sunt în graniță.

Şi a fost mare luptă. Două împărății puternice. Şi atunci perşii, deşi nu i-au biruit pe greci, au luat mulțime de prizonieri şi au făcut cele mai grele munci cu ei. Ca să-i piardă, i-au pus să facă un tunel. Pe atunci nu erau trenuri, dar în tuneluri făceau depozite. Au pus să sape într-un munte să facă tunel, ca să țină ei acolo multe. La tunel au pus mai mulți prizonieri, că dacă va cădea tunelul peste ei, acolo să le fie mormântul. Că atunci nu era meşteşug să lege bine tunelul, aşa cum se leagă acum.

Bieții greci credincioşi lucrau săracii, că aveau santinele lângă dânşii. Si când au ajuns la o distanță oarecare sub tunel, lucrând, într-o bună zi, vrrrum! A căzut tunelul peste ei. Au murit toți. Dar prin iconomia lui Dumnezeu, tocmai în fundul tunelului, două pietre mari au căzut vârf la vârf şi dedesubt a rămas un loc liber. Şi acolo în coliba aceea puteau să trăiască mai mulți, că era larg, dar numai un om a rămas. El când a văzut că pietrele se reazemă, a intrat dedesubt şi nu l-a omorât. Dar ce folos? A rămas în întuneric beznă, că era în pântecele muntelui, întuneric şi rece. Şi se gândea el: "Au să ne mai scoată pe noi păgânii ăştia?" Că dacă ar fi fost vorba de cineva de-ai lor, s-ar fi silit să-i scoată, dar aşa, nu s-a mai gândit nimeni la asta, ci i-a lăsat morți acolo pe toți.

Şi se gândea el: "Ei, am rămas cu mila lui Dumnezeu, dar tot voi muri aici de foame, de frig şi de urât". Şi a început să se roage straşnic.

Când s-a terminat războiul, venind curând după înfrângere la satul lor unul din tovarăşii lui de arme, femeia l-a întrebat:

- Pe bărbatul meu nu l-ai văzut?

El zise:

- Bărbatul tău a fost prins de perşi împreună cu alții şi am auzit că i-au pus să sape un tunel şi a căzut tunelul peste ei şi au murit toți. Atunci a murit şi al dumitale.

Femeia credincioasă ştia rânduiala care se făcea cu parastasele (ştiți în Postul Mare, că duce colive la biserică). Ce s-a gândit ea? "Să-i port eu parastasele, dacă a murit, şi pe urmă îi voi face eu şi praznic la 40 de zile!" Dar ce s-a întâmplat? Dumnezeu voia să descopere puterea celor 40 de parastase (panahizi).

Atunci în vechime, Sfânta Liturghie se slujea la sate aşa cum se slujeşte la noi în mănăstire, adică zilnic. Dar în vremea aceea, veneau toți creştinii la biserică, cum se spune în Faptele Apostolilor, că „erau pururea zăbovind în biserică şi întru frângerea pâinii".

Şi ce a făcut biata femeie? De când a auzit că a murit, a început să ducă la biserică o prescură, un sfert de vin şi câteva lumânărele, să-i poarte parastasele. Aşa era tradiția. Preotul scotea la Liturghie şi o părticică pentru robul lui Dumnezeu care murise, după cum i-a spus femeia.

El săracul, până a ajuns vestea la femeie, până nu ştiu ce, el a postit acolo vreo săptămână, mai mult; era gata-gata să moară de foame. Era ultima suflare acolo în întunericul acela, dar se ruga: "Doamne, vreau să mă rog Ție, dacă Tu ai rânduit ca eu să trăiesc sub aceste pietre, Tu poți să mă scoți si de aici, sau dacă nu, mor, şi să mor rugându-mă, că n-am altă nădejde". Se ruga săracul cu toată inima, că era singur în acel întuneric şi beznă de munte şi ştia că va muri.

Rugându-se el, deodată numai vede că a intrat un tânăr, dar nu ştia pe unde, şi avea în mână o sticluță de vin, nişte lumânări aprinse şi o prescură.

El era aproape leşinat. Stătea cu pântecele la pământ, că nu mai putea să se scoale. Era mort de foame.

- Scoală, frate, şi ia şi mănâncă prescura asta şi bea vinul ăsta, că numai bine ai şi lumină! Că i-a adus toate lumânările aprinse.

Şi el s-a speriat când a văzut pe tânărul acela.

- Doamne, Tu eşti Mântuitorul Hristos?

- Nu. Eu sunt îngerul, păzitorul vieţii tale, şi acestea ţi le-a trimis soţia ta astăzi la biserică şi Dumnezeu mi-a poruncit, fiindcă eşti în viată, să ţi le aduc, că dacă erai mort, pentru acestea aveai să primeşti lumina cea veşnică; dar fiindcă eşti în viaţă Dumnezeu m-a trimis, fiindcă ai trup aici, să te întăreşti cu hrana aceasta.

El însă nu îndrăznea să se atingă de ea. Şi acela a spus:

- Uite, te rog, ia şi te întăreşte, că dacă nu, mori.

El a prins curaj şi a început să mănânce prescura, după aceea a băut câte oleacă de vin, iar mânca oleacă de prescură, şi aşa, încet-încet, a mâncat prescura, a băut vinul si numai bine a avut si lumânări. Şi atunci a spus îngerul:

- Eu îţi voi aduce în fiecare zi, dacă soţia ta va duce la biserică această jertfă. Iar dacă nu, nu.

Şi se gândea el în mintea lui: "Femeia îmi face parastasele. Dar ce are să se întâmple mai târziu? Ştiu că până la 40 de zile are să-mi aducă acestea aici îngerul Domnului. Dar după 40 de zile ce are să se întâmple cu mine?"

Şi nu l-a mai văzut. Şi acuma el aştepta. A doua zi pe la vremea aceea, vine iarăşi îngerul, şi-i aduce iarăşi aşa. I-a adus 20 de zile.

La 20 de zile, soţia lui, grăbită săraca acasă, că avea şi copii, s-a dus să ducă vaca la cireadă. Şi ducând vaca dimineaţa, cireada plecase din sat, şi ea s-a dus tocmai pe câmp unde era. A pus deoparte tot ce să ducă, dar întârziind şi-a zis: "Las' că oi duce mâine, că azi nu mai am timp". Şi în ziua aceea, nu i-a adus lui îngerul prescura, vinul şi lumânările.

Şi el a început a plânge, zicând: "Vai de mine, mi se pare că soţia mea numai 20 de panahizi mi-a făcut. Azi n-a mai venit îngerul Domnului să-mi aducă prescura, vinul şi lumânările. De acum voi muri iar de foame!"

Dar ea, biata femeie, dacă n-a adus în ziua aceea coliva, a dus a doua zi două, ca să fie colivele 40. Şi a doua zi a venit îngerul Domnului şi i-a adus mai multe lumânări, două sticle cu vin şi două prescuri. Şi i-a zis:

> **- Soţia ta, a fost ieri cu vaca la cireadă, şi n-a avut timp să aducă panahida, dar azi a dus la biserică două şi eu ţi le-am adus pe amândouă. Şi s-a bucurat el tare, când a văzut că femeia are de gând să-i facă 40 de panahizi. Şi a făcut rugăciunea şi a mâncat. Şi nu l-a mai văzut pe înger, că s-a dus.**

Şi se gândea el: "Doamne, Dumnezeule, dacă atâta milă şi îndurare ai făcut cu mine aicea sub pământ, încât sub muntele acesta îmi porţi de grijă, cu ce să-ţi răsplătesc eu? Ce pot eu, om păcătos, să fac pentru tine, spre a-Ţi mulţumi?" Şi acum se gândea el: "Hai că soţia săraca până la 40 de zile o să-mi aducă aşa, dar la 40 de zile ce are să fie cu mine? Am să mor!" Aşa se gândea el, că nu ştia ce are să se întâmple la 40 de zile.

Şi se plângea din adâncul inimii şi mulţumea lui Dumnezeu pentru mila Lui cea negrăită, că-i poartă de grijă, să nu moară aşa de repede, ci să mai trăiască. Şi zice: "Tu, Doamne, Care mi-ai purtat de grijă şi ai dat în gând soţiei mele să-mi poarte 40 de panahizi, ajută-mi cu mila Ta şi mă scoate de aici, că Tu le poţi pe toate. Iar dacă voi muri la 40 de zile, să-mi fie iertate păcatele mele".

Deci femeia a continuat aşa, şi în fiecare zi îngerul i-a adus jertfa pe care o ducea soţia lui la biserică. Iar în ziua a 40-a, stând el la rugăciune, a venit îngerul Domnului ca fulgerul, a spintecat muntele în două, l-a luat de părul capului şi l-a pus acasă pe prispă, tocmai în Grecia, în satul de unde era el.

Şi când s-a trezit, a văzut şi a cunoscut satul, dar n-a ştiut cât de repede a fost dus. Când a venit el, soţia era dusă la biserică. Şi când a venit ea acasă, vede un militar pe prispă. "Vai de mine, cine este acela?" De la poartă i-au slăbit

picioarele de emoție, de frică. "Vai de mine, acesta-i bărbatul meu. Eu azi am isprăvit cu cele 40 de panahizi şi tocmai acum a venit şi el".

Şi când a văzut-o şi el, a început a plânge. Ea zicea:

- Vai de mine, omule, de unde vii tu? Eu am auzit că eşti mort şi ți-am făcut 40 de panahizi.

Iar el a zis:

- Cu adevărat, mare milă ți-ai făcut cu mine! Vino în casă.

Şi s-au adunat toți vecinii şi ziceau:

- A venit vecinul de care se zicea că e mort.

Şi-l întrebau:

- Cum ai venit? Cum ai scăpat de la pieire, că se auzea că ai fost robit şi că a căzut muntele pe voi?

- Toate sunt adevărate, a zis el. Când ne-a prins, îndată ne-a pus să săpăm un tunel şi tunelul a căzut peste noi şi ne-a acoperit acolo şi au murit toți. Şi le-a spus ce s-a întâmplat cu el, cum au căzut două pietre, la adăpostul cărora a putut sta, cum în fiecare zi îngerul Domnului i-a adus o prescură, o sticluță de vin şi câteva lumânări. Şi a întrebat-o pe soție:

- Aşa-i că la 20 de zile ai uitat să duci prescura la biserică? Ea zise:

- N-am uitat, ci n-am avut timp.

- Dar a doua zi ai dus două.

- Da, două.

- Două am primit şi eu acolo şi toate lumânările.

Şi s-au minunat toți foarte.

- Cum, cine le aducea sub munte?

- Un tânăr îmbrăcat în alb, foarte frumos. Venea, intra prin munte cum ai intra prin nor, nu-l împiedica nimic.

Aşa sunt îngerii. Dacă Dumnezeu îl trimite în iad, el nu este împiedicat de nimic. Tot aşa în rai.

Când s-a auzit de minunea celor 40 de panahizi, l-a chemat preotul pe acel ostaş la episcopul locului, să spună din nou tot ce s-a întâmplat. Şi i-a povestit acela toate de la capăt, şi i-a scris istoria aceasta ca să ştie toți puterea parastaselor care se fac pentru morți, fiind răsplătite de Dumnezeu pentru rugăciunea Bisericii în veacul viitor. Că dacă omul acela ar fi fost în iad, îngerul nu-i aducea pâine şi vin, că acolo nu poate omul să mănânce, ci îi aducea puterea rugăciunii care era făcută pentru sufletul lui. Dar fiindcă el era încă în trup, i-a arătat că tot ce-i aducea femeia la biserică, a folosit trupului şi sufletului lui.

Iată cum s-a descoperit puterea celor 40 de panahizi şi lumea a început şi mai cu dinadinsul să facă parastase pentru morți.

*

La Liturghie, pune şi unul sau doi săraci, sau o văduvă pe care nu are cine o pomeni şi a murit săraca. Este mare pomană. Asta se cheamă milostenie duhovnicească. Este mai mare decât aceea când îi dai o haină sau o mâncare omului, că-l ajuți dincolo, în veşnicie.

Pomeneşte, Doamne, pe toți cei adormiți din neamurile noastre.

Amin.

http://www.parohiamacin4.org/40_liturghii_parastase_sarindare.htm